De wolf met de zeven gaatjes **Moniek Spaans**

Felix Kroon werd wakker. Hij deed zijn ogen open, maar hij zag niets en hij kon zich nauwelijks verroeren. Waar was hij in hemelsnaam? En waarom had hij een tandspiegeltje in zijn hand? Hij probeerde zich te herinneren wat er gebeurd was, waar hij gebleven was, maar het bleef grijs in zijn hoofd.
Zou ik soms dood zijn? vroeg hij zich af. Was dit nu het hiernamaals? Of de hel? Warm was het wel. En benauwd. Het klamme zweet brak hem uit. Mensenkinderen, wat voelde hij zich beroerd.
Toen hoorde hij vanuit de verte ineens een vaag klokgeluid gevolgd door een klagend gebrom en hij werd zachtjes door elkaar geschud. Een klok, hij hoorde een klok… Dat is, dat is potverdorie míjn klok en het lijkt wel, het lijkt wel of ….caramba, ik ben doorgeslikt, ik zit ín iemand! Ik, o..idioot die ik ben, tanddebiel, naïefo…o stom, stom, stom!'
'Felix, ben jij dat?'
Felix spitste zijn oren. Riep daar iemand?
'Felix?'
'Ja?'
'Dus jij bent er ook ingestonken.'
'Charles?'
'Yes. Ik ben het. En Dennis is er ook. In de aap gelogeerd zou je kunnen zeggen, maar dan anders.'
'De wolf met de zeven gaatjes!'
'Yep!'

De wolf had hem er kundig ingeluisd, dat moest hij hem nageven. Het was vrijdagmiddag geweest. Felix had de deur van de praktijk al achter zich dichtgetrokken.
Op zijn tandvlees was hij aan komen zetten, de wolf in schaapskleren. Hij liet het hoofd zwaar hangen en kermde klagelijk.
'Bent u F. Kroon?' vroeg de wolf jammerend, terwijl hij op het geëmailleerde bordje wees waarop stond:

PRAKTIJK
F. KROON
TANDARTS
Behandeling volgens afspraak

'Ja, dat klopt,' antwoordde Felix.
'Ik au…., ik och ik arm schepsel. Ik heb het hele land afgesjouwd, nergens een tandarts meer ehh.. een tandarts te vinden. Ik ehh.. het doet zo'n pijn. Zou ik, heeft u misschien …heel even tijd voor mij?
'Eigenlijk moet u eerst een afspraak maken met mijn assistente.'
'Ach en wee.'
'Tja…'

‘Steen en been.’
‘Nou, komt u dan maar even binnen. Neemt u daar maar plaats.’
De wolf ging zitten.
‘Uw naam was?’
‘De Labouchère, Lupus de Labouchère.’
‘Nou, dat is een hele mond vol.’
Lupus lachte als een boer die kiespijn heeft.
‘Vertelt u eens, waar zit hem de pijn?’
‘Ik heb gaatjes,’ zei de wolf die met schijnbaar gepaste gêne zijn ogen neersloeg. ‘Ehh.. wel zeven gaatjes om precies te zijn.’
‘Toemaar, toemaar, een lekkerbekje dus.’
Lupus kwijlde.
‘Wat hebt u een lange tong,’ zei Felix terwijl hij met het afzuigslangetje het overdadig vloeiende speeksel van de wolf weg slurpte.
‘Zo. Laat me eens even kijken. Kunt u uw mond iets nog verder open doen? Mm. Dit ziet er redelijk uit, poetsen is weliswaar niet uw grootste hobby, maar hier zie ik geen gaatje en hier ook niet. Waar heeft u precies pijn? Wijst u eens aan.’
‘Het zit iets meer naar achteren.’
‘Hier?’ Felix krabde met zijn haakje aan een van de gelige kiezen in de wijd opengesperde bek van de wolf.
‘Nog meer naar achteren.’
Felix was op zijn tenen gaan staan en toen had de wolf toegeslagen.
Opgeschrokt had hij hem. Met huid en haar. En hij had er het glaasje lauw water, dat al voor hem klaar stond, achteraan gespoeld.
Vervolgens had Lupus de lamp die hem zo hinderlijk in de ogen scheen een zwiep gegeven en de tandartsstoel horizontaal gezet. Hij had een welluidende boer gelaten en was met een vileine grijnslach om zijn vettige lippen in slaap gevallen.

